

[Orla Møller.]

skal gennemføres ved et kommende statsgymnasium, men jeg har den opfattelse, at man egentlig ganske udmærket kunne lade dem ske ved det frie gymnasium, der allerede er oprettet. Ministeren har stadig væk en chance for at lade dette blive til virkelighed; han kan i replikken til mig fremme skoledemokratiet på den måde ved at give mig et tilsagn om, at man fra ministeriets side vil træde positivt ind bag ved noget sådant.

Jeg har altså adskillige kritiske bemærkninger til dette lovforslag, fordi jeg er bange for, at det ikke sætter gang i debatten om integreringen af de forskellige undervisningsformer for aldersgruppen 16—20-årige. Jeg er overbevist om, at det er på dette felt, vi i uddannelsesdebatten i fremtiden kommer til for alvor at slås. Derfor er jeg bange for, at man med dette forslag har opgivet noget af de lange linjer og faktisk går i stå i debatten.

Trods disse kritiske bemærkninger er mit parti indstillet på at gå ind i et velvilligt udvalgsarbejde; vi håber på, at der i hvert fald ved forslagets gennemførelse kan oparbejdes nogle erfaringer, som ville give ekstra stof til at gennemtænke den uddannelsesreform, vi stadig væk mangler for hele feltet de 16—20-årige.

Gerda Møller: Det kan for så vidt være rigtigt at stille det spørgsmål, som hr. Orla Møller rejste: hvilke årsager kan der være til, at vi igen skal gå i gang med ændringer inden for gymnasiet? For forholdet er jo det, at man for 10 år siden havde læseplanudvalget, der beskæftigede sig med de forhold, der skulle være inden for gymnasiet både med hensyn til undervisningsform, fagtimer osv.; og vi har også den røde betænkning om, hvorledes det nye gymnasium skulle se ud.

Men vi lever i et samfund, der er i en meget hastig udvikling; der sker næsten fra dag til dag store ændringer i samfundet. Vi lever i et samfund med en stærkt stigende produktion, med stærkt stigende indkomster, som har ført til krav om, at man må have flere og bedre uddannelser end dem, vi har. Der kræves i den forbindelse naturligvis nye erfaringer inden for både psykologien og pædagogikken.

Når man har fulgt folkeskolens udvikling, vil man se, at dér ændres strukturen mere og mere henimod en enhedsskole med tilvalg, og når det er tilfældet, så kan vi ikke lade gymnasiet stå som en isoleret afdeling. Det skal på en eller anden måde kædes sammen med folkeskolen. Med den ændrede sociale struktur i samfundet får gymnasiet også flere og anderledes elever ind.

Der kunne nævnes mange andre årsager til, at man skulle gå i gang med dette forsøgsgymnasium. Vi kan nævne den årsag, som undervisningsministeren selv har gjort opmærksom på i bemærkningerne til lovforslaget, at der allerede gennem lang tid har fundet forsøgsvirksomhed sted på det gymnasiale område, men vi ved også, at mange af de forsøg, der dér har fundet sted — hvad enten eksperimenterne er foretaget af enkelte lærere, af flere lærere sammen eller af et helt lærerkollegium — ikke er nået videre end til de pågældende lærere eller til dem, der var på skolen, til andre faglærere. De er ikke kommet til behandling på et, om jeg så må sige sagkyndigt plan. De er altså nået ud til en for lille kreds.

Vi ved også, der er foretaget forsøg på dispensation, og de forsøg har været nøje overvåget. Man har efterhånden indhøstet erfaringer, og i mange tilfælde har de forsøg fået et sådant omfang, at man i virkeligheden slet ikke mere kan tale om, at det er forsøg; det er en ny metode, der er indført på grundlag af et tilstrækkelig stort bedømmelsesmateriale både fra lærernes og fra elevernes side.

Det er ikke stedet her under førstebehandling, som jo er en principbehandling, at komme ind på alle de forsøg, som vi ved foregår over hele landet, såvel i den daglige undervisning som med eksamensformen — forsøg, synes jeg selv, på helt nye og spændende områder som datamatik, teaterhistorie, dramatik med skemafrie ugedage, gruppearbejde og metodeforsøg, i hvilke der bl. a. indgår en række audiovisuelle hjælpemidler, sproglaboratorier osv., osv.

Når alt det finder sted mere eller mindre udadvent, finder jeg det rigtigt, at gymnasieskolen har ønsket at få sit eget forsøgscenter, hvor man på den mest hensigtsmæssige måde kan samle erfaringer både af pædagogisk, af faglig og af organisatorisk art, således at vor gymnasieskole hele tiden